

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś

Sędziowie: SO Bogumił Goraj

SO Aurelia Pietrzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela W. F.

przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwu (...) spółki z o.o. z siedzibą w B.

w przedmiocie skargi wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy P. H. z dnia 30 czerwca 2014 r. o ustaleniu niezbędnych kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km383/14

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 16 września 2014 roku, sygn. akt XII Co 6063/14

postanawia:

- I. 1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż zmienić postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy P. H. w sprawie egzekucyjnej Km 383/14 w ten sposób, iż ustalonymi kosztami niezbędnymi do celowego przeprowadzenia egzekucji obciążyć w całości dłużnika,
2. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 160 zł (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego,
- II. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

II Cz 808/14

UZASADNIENIE

Wierzyciel W. F. złożył skargę na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy P. H. z dnia 30 czerwca 2014 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania, tj. w zakresie obciążenia nimi wierzyciela w sprawie KM 383/14. W uzasadnieniu podał, że Komornik obciążył go opłatą stosunkową z uwagi na fakt, że wszczęcie egzekucji było nieuzasadnione, z czym wierzyciel się nie zgadza. Zawarcie ugody z dłużnikiem, nie powoduje bowiem bezcelowości wszczęcia egzekucji.

Komornik w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie wskazując, że zawarta ugoda świadczy o niecelowości wszczęcia egzekucji.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XII Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 16 września 2014 r. oddalił skargę.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wierzyciel złożył wniosek egzekucyjny, po czym na skutek zawarcia ugody z dłużnikiem, pismem z dnia 16 maja 2014 wniósł o umorzenie postępowania. Następnie pismem z dnia 19 maja 2014 r. oświadczył, że egzekucja została wszczęta niecelowo. Wobec tego Komornik postanowieniem z dnia 30 czerwca 2014 r. obciążył wierzyciela kosztami tego postępowania na podstawie art. 49 ust. 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: „u.k.s.e.”).

Następnie Sąd przytoczył treść art. 49 ust. 2 i 4 u.k.s.e. wskazując, że ustawa nie wyjaśnia na czym polega niecelowe wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jednakże w oparciu o poglądy doktryny zaznaczył, że art. 49 ust. 4 u.k.s.e. nawiązuje do art. 770 k.p.c. i pod podanym pojęciem należy rozumieć sytuację, gdy dłużnik nie dał powodu do wszczęcia przeciwko niemu egzekucji ze względu na dobrowolną realizację obowiązku świadczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym.

Biorąc pod uwagę treść pisma z dnia 19 maja 2014 r. Sąd uznał, że wierzyciel przyznał fakt niecelowego prowadzenia w sprawie egzekucji, zatem Komornik prawidłowo obciążył go kosztami postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy na podstawie art. 767 k.p.c. a contrario oddalił skargę.

Zażalenie na postanowienie złożył wierzyciel domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie skargi i zmianę postanowienia Komornika poprzez obciążenie kosztami egzekucji dłużnika oraz zasądzenia od dłużnika kosztów postępowania za obie instancje. W uzasadnieniu wierzyciel podał, że fakt istnienia pisma z dnia 19 maja 2014 r., którego treść została narzucona przez Komornika, nie powinien mieć znaczenia w sprawie, albowiem dopiero po wszczęciu egzekucji strony zawarły ugodę czyniąc jej dalsze prowadzenie bezcelowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy rozpoznając złożoną w sprawie skargę niezasadnie ograniczył się do oceny pisma z dnia 19 maja 2014 r., sporządzonego własnoręcznie przez wierzyciela zawierającego oświadczenie, że egzekucja przeciwko dłużnikowi była wszczęta niecelowo. Wyłącznie na podstawie tego dokumentu Sąd pierwszej instancji wywiódł, że Komornik prawidłowo obciążył wierzyciela kosztami postępowania na podstawie art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jednolity – Dz. U. 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.), albowiem sam wierzyciel przyznał, że wszczął egzekucję niecelowo.

Z analizy przebiegu całego postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. KM 383/14 wynika, że w żadnym wypadku nie jest uprawniony pogląd o niecelowości wszczęcia egzekucji. Wniosek egzekucyjny został w sprawie złożony w dniu 6 maja 2014 r. /k.1 akt KM 383/14/, następnie w dniu 12 maja 2014 r. wierzyciel wystąpił o zawieszenie postępowania /k.25 akt KM 383/14/, zaś w dniu 19 maja 2014 r. do Komornika wpłynął wniosek wierzyciela o umorzenie egzekucji z racji zawarcia ugody z dłużnikiem /k.27 akt KM 383/14/. Z powyższej sekwencji zdarzeń wyraźnie wynika, że przed wnioskiem o umorzenie postępowania świadczenie nie zostało spełnione, a fakt wszczęcia egzekucji najwyraźniej zmobilizował dłużną spółkę do ugodzenia się z wierzycielem. Zatem nie można w sprawie powiedzieć, aby czynność wierzyciela polegająca na wszczęciu postępowania egzekucyjnego była niecelowa. Oceny tej nie może zmieniać własnoręcznie sporządzone pismo przez wierzyciela, na które powołał się Sąd pierwszej instancji. Nie może ono bowiem zastępować ustaleń Sądu w zakresie celowości, czy niecelowości egzekucji. Nadto wskazać należy, że w świetle okoliczności sprawy jest wysoce prawdopodobne, że powyższe oświadczenie, po pierwsze, zostało podyktowane przez Komornika, a po drugie wierzyciel nie był świadomy skutków składanego przez siebie oświadczenia. Z powyższego wynika zatem, że kosztami postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 383/14 powinien zostać obciążony dłużnik.

Wobec tego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż: zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P. H. w sprawie egzekucyjnej KM 383/14 w ten sposób,

iż ustalonymi kosztami niezbędnymi do celowego przeprowadzenia egzekucji obciążył w całości dłużnika, a także zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 90 zł (§ 13 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 11 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tj. Dz. U. 2013 r., poz. 461).